

Sygn. akt I C 912/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marzena Studzińska

Protokolant: p.o. prot. sąd. Kamila Kupiec

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2018 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. z siedzibą w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę 775,37 zł

I. oddała powództwo,

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(...)

UZASADNIENIE

Strona powodowa K. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. D. kwoty 775,37 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podała, iż pozwanego oraz W. łączyła umowa z 20 czerwca 2014 roku na podstawie, której ww. Spółka oddała do dyspozycji pozwanego środki pieniężne w ustalonej w umowie wysokości, natomiast pozwany zobowiązał się do zwrotu udzielonej mu kwoty. Strona powodowa wskazała, iż pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, tj. nie zwrócił pobranych środków pieniężnych. Podała również, iż w dniu 1 grudnia 2017 roku wierzyciel pierwotny (W.) zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków (w tym także w zakresie żądania odsetek) wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Wskazała, że na dochodzoną pozvem kwotę składa się: suma niespłaconej kwoty kapitału w wysokości 489 zł, koszty naliczone przez poprzedniego wierzyciela – 259,15 zł, odsetki naliczone przez poprzedniego wierzyciela – 17,75 zł, odsetki naliczane przez powoda od dnia 2 grudnia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu – 9,47 zł). Strona powodowa podniosła, że wezwwała pozwanego do spłaty całości zadłużenia, jednak zobowiązanie to nie zostało spełnione.

Nakazem zapłaty z 24 kwietnia 2018 roku wydanym przez Sąd Rejonowy w Kłodzku w sprawie o sygn. akt (...) nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz strony powodowej kwotę 775,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 14 marca 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 204,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany M. D. złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że strona powodowa nie wykazała istnienia, wysokości i zasadności roszczenia. Pozwany podniósł, że strona powodowa nie wykazała, aby uzyskał on jakiegokolwiek świadczenie pieniężne z tytułu zawarcia i wykonania przez niego umowy opisanej w pozwie, jak i że w związku z tym powstał po jego stronie obowiązek zapłaty na rzecz wierzyciela pierwotnego. Podał także, że strona powodowa nie uzasadniła wysokości należności głównej oraz sposobu naliczania odsetek, jak i kosztów oraz opłat. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

W piśmie procesowym z 13 czerwca 2018 roku strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podniosła również, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem nie powoduje, że zobowiązanie pozwanego wygaśnie, a jedynie może skutkować brakiem możliwości uzyskania przez stronę powodową tytułu egzekucyjnego. Strona powodowa zaproponowała też pozwanemu zawarcie ugody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. w W. sporządziła ramową umowę pożyczki numer (...) – zawartą pomiędzy ww. Spółką a pozwanym M. D.. Zgodnie z § 1 powyższej umowy W. w W. udzieliła pozwanemu odnawialnej linii pożyczkowej. Umowa ta nie zawiera daty oraz podpisów.

/dowód: ramowa umowa pożyczki numer (...) z zał., k. 44-56/

W dniu 1 grudnia 2017 roku W. w W., na podstawie umowy przelewu wierzytelności, przeniosła na stronę powodową wierzytelność przysługującą jej wobec pozwanego z tytułu ramowej umowy pożyczki numer (...).

W dniu 1 grudnia 2017 roku strona powodowa sporządziła pismo skierowane do pozwanego, w którym zawiadomiła go o zmianie wierzyciela.

W dniu 11 grudnia 2017 roku strona powodowa sporządziła wezwanie do zapłaty kwoty 767,40 zł, skierowane do pozwanego.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności, k. 17-25 załączniki do ww. umowy, k. 26-40; pismo strony powodowej z 1 grudnia 2017 roku, k. 41; wezwanie do zapłaty z 11 grudnia 2017 roku, k. 42/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu. W świetle przeprowadzonych na wniosek strony powodowej dowodów w postaci blankietu ramowej umowy pożyczki nr (...) z załącznikami, umowy przelewu wierzytelności z 1 grudnia 2017 roku z załącznikami oraz wezwania do zapłaty z 11 grudnia 2017 roku nie sposób uznać, by strona powodowa udowodniła roszczenie dochodzone pozwem.

Przepis art. 6 k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zatem strona powodowa, opierając swoje roszczenia na podstawie umowy pożyczki zdefiniowanej w art. 720 § 1 k.c. w związku z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, powinna zatem udowodnić istnienie tego stosunku prawnego. Strona powodowa jako okoliczność uzasadniającą jej roszczenie powołała się jedynie na istnienie ramowej umowy pożyczki, którą przedłożyła. Niemniej jednak umowa ta nie została podpisana przez pozwanego, a zatem nie sposób uznać, aby nastąpiło skuteczne nawiązanie tego stosunku prawnego, tym bardziej jeżeli uwzględni się również treść art. 720 § 2 k.c. (zastrzegającej formę pisemną ad probationem dla umowy pożyczki przenoszącej kwotę 500 zł) oraz art. 29 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim który stwierdza, że umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Wobec tego rzeczą strony powodowej było wykazanie, że jej poprzednikowi prawnemu w ogóle przysługiwała taka wierzytelność - jak dochodzona pozwem - względem pozwanego. Przede wszystkim strona powodowa winna była zawnioskować, oprócz

powołanej powyżej ramowej umowy pożyczki, dokumenty potwierdzające istnienie i wysokość wierzytelności, którą powołała w wykazie wierzytelności (dołączonym do umowy cesji wierzytelności) celem zweryfikowania przez Sąd wysokości wierzytelności, terminu jej wymagalności oraz możliwości dochodzenia odsetek tak. Stanowczo stwierdzić wypada, że dowodem istnienia wierzytelności przysługującej względem określonego dłużnika nie może być blankiet umowy, wykaz wierzytelności, czy też wezwanie do zapłaty.

Wskazać należy, że Sąd wezwał stronę powodową do ustosunkowania się do zarzutów pozwanego podniesionych w sprzecznie od nakazu zapłaty poprzez złożenie pisma procesowego, w którym powoła wszystkie okoliczności i dowody na ich poparcie – w terminie 14 dni - pod rygorem utraty prawa powoływania ich w dalszym toku procesu. Strona powodowa nie wykonała zobowiązania. Ponadto w określonym terminie zaproponowała zawarcie ugody z pozwanym.

Mając zatem na względzie przedstawione przez stronę powodową dowody, brak jest podstaw, by na ich mocy stwierdzić, że przysługuje jej jakiegokolwiek roszczenie od pozwanego i z tego względu, na podstawie przepisu art. 6 k.c., Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dowodów, na poparcie twierdzeń powoda, u wskazanego zbywcy wierzytelności, w sytuacji, gdy strona powodowa profesjonalnie zajmuje się obrotem wierzytelności i działała przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7–8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika. Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuacji stron w niniejszej sprawie.

O kosztach procesu orzeczono, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz § 2 ust. 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, jak w punkcie II wyroku.